

เพราะไม่อาจหยุดยั้งการเปลี่ยนผ่านของยุคสมัย
ความแปลกแยกในท้องถิ่นห่างไกล
จึงเกิดขึ้นอย่างยากจะหลีกเลี่ยง

เราต่างเป็นคนแปลกหน้า ของกันและกัน

รวมเรื่องสั้นจากนักเขียนคุณภาพ
วันเสาร์ เชิงศรี

เราต่างเป็นคนแปลกหน้า
ของกันและกัน
วันเสาร์ เชิงศรี

ตัวอย่าง

ตัวอย่าง

เราต่างเป็นคนแปลกหน้า
ของกันและกัน
วันเสาร์ เชิงศรี

กรุงเทพมหานคร สำนักพิมพ์มติชน ๒๕๕๖

เราต่างเป็นคนแปลกหน้าของกันและกัน • วันเสาร์ เชิงศรี

พิมพ์ครั้งแรก : สำนักพิมพ์มติชน, พฤษภาคม ๒๕๕๖

ราคา ๑๕๕ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

วันเสาร์ เชิงศรี. เราต่างเป็นคนแปลกหน้าของกันและกัน. กรุงเทพฯ : มติชน, ๒๕๕๖.

๒๐๐ หน้า. ภาพประกอบ. ๑. เรื่องสั้น I. ชื่อเรื่อง

ISBN 978 - 974 - 02 - 1119 - 8

ที่ปรึกษาสำนักพิมพ์ : อารักษ์ คคนาท, สุพจน์ แจ้งเร็ว, สุชาติ ศิริสุวรรณ, จุฬาลักษณ์ ภูเกิด,
ปิยชนัน สุทธิทรัพย์, ไพรัตน์ พงศ์พานิชย์, ศิริพงษ์ วิทยวิโรจน์, นงนุช สิงหเดชะ

ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : กิตติวรรณ เท่งวิเศษ • รองผู้จัดการสำนักพิมพ์ : รุจิรัตน์ ทิมวัฒน์
บรรณาธิการบริหาร : สุลักษณ์ บุณปาน • บรรณาธิการสำนักพิมพ์ : พัลลภ สามสี
หัวหน้ากองบรรณาธิการ : สุขชัย สุชาติสุธาทรรณ • ผู้ช่วยบรรณาธิการ : โมน สวัสดิ์ศรี, ชุตินมณฑา มั่งจักร
พิสูจน์อักษร : เมตตา จันทร์หอม • คอมพิวเตอร์กราฟิก : อัสรี เสถียรวงค์
ศิลปกรรม-ออกแบบปก : ประภาพร ประเสริฐโสภ
ประชาสัมพันธ์ : ดังฤดี ศรีไพโรจน์

สำนักพิมพ์มติชน

| www.matchonbook.com

บริษัท มติชน จำกัด (มหาชน) : ๑๒ ถนนเทศบาลนฤมาล ประชานิเวศน์ ๑ เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐

โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๐-๐๐๒๑ ต่อ ๑๒๓๕ โทรสาร ๐-๒๕๔๙-๕๔๑๔

แม่พิมพ์สี-ขาวดำ : กองพิมพ์สี บริษัท มติชน จำกัด (มหาชน) ๑๒ ถนนเทศบาลนฤมาล ประชานิเวศน์ ๑

เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐ โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๐-๐๐๒๑ ต่อ ๒๔๐๐-๒๔๐๒

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มติชนปากเกร็ด ๒๗/๑ หมู่ ๕ ถนนสุภาพระชาสวรรค์ ๒ ตำบลบางพูด

อำเภอปากเกร็ด นนทบุรี ๑๑๑๒๐ โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๔-๒๑๓๓, ๐-๒๕๔๒-๐๕๙๖ โทรสาร ๐-๒๕๔๒-๐๕๙๗

จัดจำหน่ายโดย : บริษัทงานดี จำกัด (ในเครือมติชน) ๑๒ ถนนเทศบาลนฤมาล ประชานิเวศน์ ๑

เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐ โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๐-๐๐๒๑ ต่อ ๓๓๕๐-๓๓๕๓ โทรสาร ๐-๒๕๙๑-๙๐๑๒

Matchon Publishing House a division of Matchon Public Co.,Ltd.

12 Tetsabannaruean Rd, Prachanivate 1, Chatuchak, Bangkok 10900 Thailand

หนังสือเล่มนี้พิมพ์ด้วยกระดาษที่ปลอดภัยกับสิ่งแวดล้อม

เพื่อปกป้องธรรมชาติ สดงามโลกร้อน และส่งเสริมคุณภาพชีวิตของผู้อ่าน

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์

๖

คำนำผู้เขียน

๘

ปกหน้า

๑๓

หอกข้างแคร่

๓๗

เจ้าของแผ่นดิน

๕๓

ความฝันและความตายของชายต่างด้าว

๗๑

หลังโรงหนัง

๘๗

ความตายของแป๊ะเจ๊งสี

๑๑๑

ผู้มีบุญ

๑๒๓

รอ

๑๓๙

ก่อนฟ้าจะมีด

๑๖๑

ลมหายใจของแม่

๑๗๓

เกี่ยวกับผู้เขียน

๑๙๖

คำแนะนำนักพิมพ์

เนื่องจาก “ชีวิต” ไม่อาจดำรงอยู่ได้เพียงเพราะปัจจัยสี่ หากแต่ปัจจัยแวดล้อมซึ่งประกอบกันต่างหากเล่าที่ “เสริมส่ง” และ “ขัดแย้ง” ต่อการใช้ชีวิต โดยเฉพาะสังคมที่กำลังขับเคลื่อนไปข้างหน้า ความเจริญต่างๆ ได้ขยายวงไปสู่ชนบทอย่างกว้างขวาง ส่งผลให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในหลายส่วน ยิ่งสังคมพัฒนามากเท่าไร ปัญหาและความขัดแย้ง ยิ่งมากขึ้น และผู้ที่มักได้รับผลกระทบโดยตรงย่อมหนีไม่พ้นคนชั้นล่าง

“เราต่างเป็นคนแปลกหน้าของกันและกัน” จากฝีมือการประพันธ์ของ “วันเสาร์ เชิงศรี” จึงรวบรวมเรื่องสั้นจำนวน ๑๐ เรื่อง โดยส่วนใหญ่เป็นเรื่องสั้นที่เกิดจากกลืนอายชาวบ้านแถบแถวฝั่งอันดามันภายหลังจากยุค “เหมืองแร่” ล่มสลาย ก่อนจะถูกทดแทนด้วยอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ซึ่ง

แม้ทุกวันนี้ก็ยังถูกตั้งคำถามว่า แท้แล้วทำให้สังคมชาวบ้าน
เติบโตอย่างยั่งยืนหรือไม่

รวมเรื่องสั้นเล่มนี้จึงสะท้อนความเป็นไปในแถบถิ่นดัง
กล่าว ผ่านตัวละครที่เป็นตัวแทนของคนในซอกหลืบ นับแต่
ปัญหาเล็กๆ อันเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับอารมณ์และความต้องการ
พื้นฐานของมนุษย์ ความพยายามที่จะหลุดพ้นความยากไร้
การถูกเหยียดหยามระหว่างเชื้อชาติจนนำมาสู่เหตุโศกนาฏ
กรรม จนถึงปัญหาใหญ่ที่ใครหลายคนก็ยังคิดไม่ตกโดยเฉพาะ
เหตุการณ์ความไม่สงบในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

เนื้อหาทั้งหลายล้วนเป็นสารพัดปัญหาที่เราต่างรู้อยู่แ
ใจแต่กลับละเลยที่จะกล่าวถึง ผู้เขียนจึงเลือกที่จะถ่ายทอดผ่าน
ตัวอักษรอย่างชัดเจน ตรงไปตรงมา ผ่านถ้อยคำเรียบง่าย แต่
แฝงด้วยสารพัดประเด็น ชีวชนให้ขบคิดและเหลียวย้อนกลับ
มามองปัญหา ซึ่งเราไม่อาจปฏิเสธได้ว่าเรื่องเหล่านี้ไม่เคยเกิด
ขึ้น

หาก “วรรณกรรม” คือ “กระจกสะท้อนสังคม” และคุณ
กำลังมองหากระจกสักบานเพื่อส่องมองความเป็นไป สำนักพิมพ์
มติชนขอเชิญทุกท่านร่วมสัมผัสสังคมผ่านรวมเรื่องสั้นเล่มนี้

แล้วคุณจะพบว่า ความแปลกเปลี่ยนในสังคมเป็นสิ่งที่
ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

สำนักพิมพ์มติชน

คำนำผู้เขียน

ผมยังคงรักการเขียนเรื่องสั้นอยู่เหมือนเดิม แม้วันคืนที่ล่วงผ่านจะมีผลงานปรากฏสู่สายตาผู้อ่านไม่มากนักเมื่อเทียบกับเวลาของชีวิตที่สูญหายไป คนเขียนเรื่องสั้นหลายคนยังคงหันเหไปเขียนเรื่องยาวที่เรียกกันอย่างไร้เรื่อว่านิยายหรือนวนิยาย ด้วยความคิดที่ว่ามันได้ปริมาณที่เป็นน้ำเป็นเนื้อมากกว่าเรื่องสั้น ทั้งในลักษณะของจำนวนตัวอักษรและจำนวนเงินค่าตอบแทนที่ได้รับก็มากกว่า จวบจนปัจจุบัน ประเทศนี้ก็ยังไม่มีนักเขียนเรื่องสั้นคนใดสามารถยังชีพเลี้ยงตนและครอบครัวได้ด้วยราคาของค่ามันสมองที่ได้รับจากค่าเขียนเรื่องสั้นอันน้อยนิด สนามที่จะให้เป็นพื้นที่แสดงฝีมือหรือก็เหลือน้อยลงจนน่าใจหาย สำหรับบ้านเมืองของเราซึ่งวัดความสำเร็จของกิจการงานต่างๆ ที่การเติบโตของตัวเลขจำนวนเงิน

งานวรรณกรรมก็ไม่ได้รับการยกเว้นนิตยสารหลากหลายประเภททั้งที่ปรากฏอยู่บนแผงหนังสือริมทาง หรือในร้านหนังสือใหญ่โตซึ่งเย็นน้ำไปด้วยมวลอากาศที่ปรุงแต่งจากอุปกรณ์ทางเทคโนโลยี ในทุกวันนี้มีน้อยฉบับนักที่มีหน้าเรื่องสั้นให้ผู้เขียนได้มีที่เสนอผลงานแก่ผู้อ่าน

คนเขียนเรื่องสั้นผู้มาก่อนที่เปรียบเสมือนคลื่นลูกเก่าได้แตกสลายไปตามกาลเวลาลูกแล้วลูกเล่า ในขณะที่เดียวกันคนเขียนเรื่องสั้นผู้มาทีหลังซึ่งเปรียบเสมือนคลื่นลูกใหม่ก็ยังคงทยอยตามกันเข้ามาเป็นระลอกๆ เพื่อจะได้ถ้าโถมเข้าซัดฝั่ง อันเป็นเป้าหมาย ผมมั่นใจว่าคงเป็นเช่นนี้ตลอดไปไม่มีวันสิ้นสุด กลิ่นหอมของน้ำหมึกนั้นยังมีเสน่ห์สำหรับคนวรรณกรรมให้พากันหลงใหลไม่มีวันรู้จักจบรู้จักสิ้น นักเขียนรุ่นครูบาอาจารย์หลายท่านเคยพูดไว้ ทะเลน้ำหมึกนี้หากใครตกลงมาแล้วต้องแหวกว่ายเวียนวนอยู่นั้นแหละ ยากนักที่จะหลีกเลี่ยงขึ้นฝั่งนอกจากความตายมาถึงเท่านั้น

ผมเป็นคนบ้านนอกมานานเท่าจำนวนตัวเลขอายุของตัวเอง บ้านนอกซึ่งกำลังพยายามเปลี่ยนแปลงไปเป็นเมืองใหญ่อยู่ทุกวินาทีโดยไม่มีเวลาหยุดพัก ไม่รู้จักคำว่ากลางวันและกลางคืน เนื่องจากผมไม่ใช่คนที่ใช้ชีวิตให้หมดไปแต่ละวันในสังคมเมือง ไม่ว่าเมืองเล็กหรือเมืองใหญ่ ผมจึงไม่ถนัดที่จะเล่าเรื่องวิถีชีวิตผู้คนในสังคมเมือง นอกจากเล่าเรื่องวิถีชีวิตของผู้คนในสังคมบ้านนอก ผมว่าวิถีชีวิตของคนบ้านนอกยังมีอะไรที่น่าสนใจให้ผมได้รับรู้และเรียนรู้อีกมากยิ่งนัก ดังนั้น

ผมจึงยังคงมีเรื่องราวอีกมากมายที่จะเล่าสู่กัน

ขอขอบคุณสำนักพิมพ์มติชนที่ให้การสนับสนุนคนเขียน
เรื่องสั้น จนทำให้รวมเรื่องสั้นเล่มนี้ได้ปรากฏสู่สายตาผู้อ่าน
และขอขอบคุณบรรณาธิการ กองบรรณาธิการ ตลอดจนผู้เกี่ยว
ข้องทุกคนในสำนักพิมพ์มติชน

ขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่ทำให้เกียรติผู้เขียน ทำให้มี
กำลังใจในการสร้างงานเรื่องสั้นเรื่องต่อไป

ด้วยความขอบคุณยิ่ง

วันเสาร์ เชิงศรี

๑๒ มีนาคม ๒๕๕๖

บ้านดินเล ภูเก็ต

เราต่างเป็นคนแปลกหน้า
ของกันและกัน

ตัวอย่าง

ตัวอย่าง

แปลหน้า

ตัวอย่าง

เขาหาบเร่ขายผ้าฝ้ายและผ้าไหมมาตั้งแต่กลางหมู่บ้าน จนมาถึงบ้านกลางสวนยางที่มองเห็นอยู่ไกลๆ นั้น บ้านหลายหลังที่เดินผ่านมาแม้เขาจะพยายามพูดจาหวานล่ออย่างไร ก็ไม่มีใครสนใจหรือตกลงใจซื้อสักรายเดียว เขารู้สึกลำบากทั้งสองข้างเต็มที อยากรวบรวมลงนั่งพักเหนื่อยริมถนนใหญ่ก่อนจะตรงไปที่นั่น แต่ในที่สุดเขาก็เปลี่ยนใจเป็นเดินไปให้ถึงบ้านหลังนั้นเสียก่อนแล้วค่อยวางหาบลงนั่งพัก เหนื่อยไหลลงอาบสองข้างแก้ม เขาเอียงคอเอาแก้มเช็ดกับผ้าซ้ายขาว มันก็พอจะเหือดแห้งลงไปได้บ้าง ยังมีบางส่วนไหลผ่านแผงคิ้วเข้าตาจนรู้สึกแสบ ต้องเอาเสื้อแขนยาวช่วงปลายแขนซับมันออก ตาพรำมัวไปบ้างเพราะยังคงมีหยาดเหงื่อปะปนน้ำตาเหลืออยู่ เขากะพริบตาหลายๆ ครั้ง ภาพข้างหน้าจึงค่อยๆ ชัดขึ้น

เขาเดินชดบริเวณไหล่ทางมาถึงปากทางเข้าสวนยางแปลงใหญ่เนื้อที่หลายสิบไร่ นานๆ จะมีรถจักรยานยนต์แล่นผ่านไปสักคัน ระยะเวลาจากถนนใหญ่ไปยังบ้านที่อยู่กลางสวนเก็นร้อยเมตรนั้นเป็นทางคดเคี้ยว เมื่อเดินเข้ามาได้ไม่กี่ก้าวจึงเห็นว่าถนนเข้าสู่บ้านกลางสวนยางกว้างใหญ่พอสมควร ถนนบางช่วงเป็นร่องรอยลึกที่เกิดจากการบดทับของรถบรรทุกหนัก เขาเห็นคนในบ้านหลายหลังที่เดินผ่านมากำลังขนยางพาราใส่ท้ายรถกระบะ จึงคิดว่าร่องลึกที่มีน้ำฝนขังอยู่คงเกิดจากน้ำหนักของยางพารานั้นเอง สวนยางบริเวณนี้ทางโล่งเป็นระเบียบสวยงามมองเห็นสภาพสวนยางได้ทั่วสวน ไม่รกเหมือนบางสวนที่เคยพบ

หมา...เมื่อคิดถึงมันขึ้นมาเขารู้สึกใจหาย บ้านกลางสวนแบบนี้ถ้าเจอหมาดูเข้ามีหวังได้วิ่งหนีจนผ้าในหีบหล่นเรียรดหรือถ้าโชคร้ายหนีไม่ทันก็คงได้ผลกลับไป เดินมาพอควรแล้วเขาค่อยรู้สึกโล่งใจว่า บ้านนี้คงไม่เลี้ยมหมาเพราะยังไม่ได้ยินเสียงเห่า แม้จะใจชื้นขึ้นบ้างแต่ก็ยังไม่มั่นใจนัก มันอาจกำลังหลบอยู่ก็ได้ ถ้าเดินเข้าไปใกล้กว่านี้ เมื่อได้กลิ่นคนแปลกหน้ามันคงสะดุ้งตื่น กวาดสายตามองหาเจ้าของกลิ่นแล้วตรงรี่เข้ามา เขาก้าวเท้าช้าๆ จับهابทั้งสองข้างไว้แน่นจนเดินมาถึงบริเวณหน้าบ้าน

เขาวางهابลงบนพื้นปูนหน้าบ้าน มองหาเจ้าของบ้านว่าอยู่บริเวณรอบๆ บ้านหรือไม่ก็ไม่เห็นใครสักคน มันเป็นบ้านชั้นเดียวรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า กว้างราวห้าเมตร ยาวยี่สิบเมตร

เศษๆ บ้านในหมู่บ้านนี้ส่วนมากจะสร้างคล้ายๆ กัน ต่างกัน
ก็แต่กันฝาผนังด้วยไม้หรือปูนและมุงหลังคาด้วยจาก สังกะสี
หรือกระเบื้อง บ้านหลังนี้เป็นบ้านปูนทั้งหลัง มุงกระเบื้องลอน
คู่ลูกฟูกใหญ่ พื้นเป็นซีเมนต์ขัดมัน จากเสาหน้าสุดทั้งสองด้าน
ไปถึงฝาผนังหน้าบ้านเชื่อมติดกันด้วยแท่นปูนสูงเลยเข้าเล็ก
น้อยสำหรับนั่งเล่น ประตูหน้าบ้านอยู่ตรงกลาง สองข้างเป็น
หน้าต่างบานคู่ด้านละชุด มีเหล็กเส้นกลมขนาดเท่านิ้วชี้แทน
เหล็กดัดทาสีน้ำตาลดูแข็งแรง

“มีใครอยู่บ้างไหมครับ?” เขาพยายามพูดสำเนียงภาษา
กลางให้ชัดเจนด้วยน้ำเสียงที่คิดว่าไพเราะที่สุด

เรียกอยู่หลายคำก็ไม่มีเสียงตอบ เขาเพิ่งนึกได้ว่า เสียง
ของเครื่องซักผ้าที่นั่นเองที่ทำให้เจ้าของบ้านไม่ได้ยินเสียงเรียก
เมื่อมองเข้าไปทางช่องหน้าต่างด้านซ้ายก็เห็นทะลุไปถึงกลาง
บ้านและหลังบ้าน ประตูหลังบ้านเปิดโล่งเหมือนประตูหน้า
บ้าน ตรงกลางบ้านมีโต๊ะกินข้าววางอยู่ เขาเคยเข้าไปขายถึง
ภายในบ้านของชาวบ้านหมู่บ้านต่างๆ จึงพอจะนึกสภาพภายใน
บ้านได้ คนแถวนี้ไม่ค่อยปิดประตูหน้าบ้านกัน พวกเขาไม่
รู้สึกกลัวอันตรายจากคนแปลกหน้าที่อาจโผล่พรวดเข้าไปถึง
ในบ้านโดยเจ้าของบ้านไม่รู้ตัวกันบ้างเลย เสียงเครื่องซักผ้า
หยุดทำงานพอดี เขาจึงตะโกนเข้าไปอีกครั้ง

“เจ้าของบ้านอยู่ไหมครับ”

ไม่นานนักผู้หญิงวัยสี่สิบเศษคนหนึ่ง นุ่งผ้าปาเต๊ะกระโจม
ออกเดินมาหยุดที่ตำแหน่งตรงหน้าต่างเพ่งมองมายังที่เขายืน

อยู่ หล่อนมองฝ่าเปลวแดดหน้าบ้านแต่มองเห็นไม่ชัดเจนนึกว่าเขาเป็นใคร

“มาหาโกหยูหรือ?...แกไม่อยู่...เอายางไปขาย” หล่อนตะโกน

หล่อนคิดว่าเขามาหาคนในบ้าน โกหยูที่หล่อนพูดถึงหมายถึงสามีของหล่อน ยังไม่ทันได้ตอบอะไรกลับไป เขาก็มองเห็นว่าหล่อนกำลังปลดคลายปมผ้าถุงออกแล้วรวบขมวดปมผ้าถุงเสียใหม่ให้กระชับรัดกุมกว่าเดิม จากนั้นก็เดินมายังช่องหน้าต่างตรงที่เขาเฝ้าอยู่

“ถูอะไรหรือ” หล่อนถามขึ้นเบาๆ เมื่อเห็นว่าเป็นคนที่ไม่เคยรู้จัก หล่อนรู้สึกไม่ปลอดภัยที่จะต้องอยู่สองต่อสองกับคนแปลกหน้า เพราะในบ้านมีหล่อนอยู่คนเดียว สามีของหล่อนเอายางไปขายที่สำนักงานกลุ่มการยางประจำตำบล กว่าจะเสร็จก็บ่ายๆ เพราะเขาเป็นกรรมการของกลุ่มการยางด้วย ลูกชายทั้งสองก็ไปโรงเรียนกันหมด

นานแล้วที่ไม่มีพวกหาบเร่เอาของเข้ามาขายถึงบ้าน เพราะบ้านของหล่อนอยู่ไกลเข้ามาถึงในกลางสวนยางพารา ทุกวันบ้านของหล่อนจะปิดประตูหน้าบ้านไว้ถ้าไม่มีคนอยู่บริเวณนั้น วันนี้หล่อนลืมคำเตือนของสามีที่บอกให้ปิดประตูหน้าบ้านเสียด้วย หลังจากเขาขับรถกระบะบรรทุกยางพาราเต็มคันรถออกไปจากโรงเก็บยางแล้ว หล่อนซักผ้าและทำกับข้าวไปพลาง จนกระทั่งชายแปลกหน้าคนนี้มีมาเรียกและเดินออกมาดูจึงนึกได้ว่าลืมปิดประตูหน้าบ้าน หล่อนนึกตำหนิตัว

เองที่ประมาท เพราะถ้าเป็นคนร้ายเดินเข้ามาจนถึงในครัวโดย
หล่อนไม่รู้เนื้อรู้ตัว อะไรจะเกิดขึ้น หล่อนรู้สึกหวาดหวั่น
ก่อนจะตรงไปยังประตูหน้าบ้านที่ทำด้วยไม้แผ่นหนาสองแผ่น
พร้อมจะลั่นดาลปิดทันทีที่เห็นว่าไม่ปลอดภัย แต่เมื่อเห็นหน้า
ผ้าวางอยู่ตรงหน้าประตูบ้านจึงค่อยโล่งใจบ้าง ที่รู้ว่าผู้ชายคนนี้
มาที่นี่โดยมีจุดมุ่งหมายมาขายผ้า

“เอาผ้ามาขายครับ พี่สนใจไหม ผ้าไหม ผ้าฝ้าย สวยๆ
ทั้งนั้นเลยครับ” เขาเดินมายืนตรงประตูและเอ่ยปากเสนอขาย
สินค้าในทันทีเพราะเสียเวลาไปมากแล้ว ตั้งแต่เข้ามาจนถึง
ขณะนี้ยังขายไม่ได้สักผืน

“ไม่ซื้อแล้วละ มีมากแล้ว” หล่อนตอบ มือจับบานประตู
ไว้เตรียมจะปิด

เมื่อได้มองเห็นหล่อนเต็มตัวในระยะใกล้ เขาจึงรู้ว่า
ผู้หญิงที่ยืนอยู่ตรงหน้าเขานั้นเป็นผู้หญิงที่สวยงาม ผ้าถุงที่
หล่อนนุ่งอยู่นั้นเปียกน้ำเกือบทั้งผืน มันรัดแนบเนื้อจนเห็นทรวด
ทรงองค์เอวของหล่อนชัดเจน สะโพกของหล่อนผายรับกับเอว
ที่คอดกิ่ว หน้าอกที่ซ่อนอยู่ในผ้าถุงนั้นเป็นเนินนูนเด่นพุ่งออก
มาอย่างเห็นได้ชัด หล่อนเป็นผู้หญิงที่ผิวเกลี้ยงเกลาขาวผุด
ผ่องมีน้ำมีนวล หน้าตาบ่งบอกว่าเป็นคนมีเชื้อสายจีน

เขาจึงมองหล่อนอยู่นานหลายอึดใจ ปากที่เคยข้าง
เจรจาประสาพ่อค้า ขณะนี้ไม่รู้วาคำพูดมันหายไปไหน หล่อน
เองก็รู้สึกงวยงงขึ้นมาในทันทีที่มีคนแปลกหน้าจ้องมองหล่อน
ไปทั่วทั้งตัว นานแล้วที่ไม่มีใครจ้องมองหล่อน เช่นเดียวกับที่

ชายผู้นี้กำลังทำอยู่ หล่อนอยากปฏิเสธเพื่อเขาจะได้ไปเสีย
เร็วๆ จะได้ปิดประตูแล้วไปทำงานต่อ เมื่อตั้งใจว่าจะไม่ซื้อ
แล้วก็ไม่น่าจะให้เขาต้องเสียเวลา

เขาเป็นผู้ขายร่างเตี้ยวัยต้นสามสิบที่มีร่างกายล่ำสัน
แข็งแรง แขน ขา หน้าอก บ่า ไหล่ เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อคับ
แน่น มีดั่งจุมพฏหักแบบคนอีสาน เสื้อแขนยาวและกางเกงขา
ยาวก็เก่าและสีซีด มีรอยด้ายขาดอยู่หลายจุด คางเฒ่าไว้ด้วย
ผ้าขาวม้าตาหมากรุกสีขาแดง สวมหมวกใบลานปีกกว้าง

เขาถอดหมวกออกโบกไล่ลม อีกมือจับอกเสื้อสะบัด
เหมือนจะช่วยให้ความร้อนผ่นคลาย เขายืมให้หล่อนแก้ไขน
กลิ่นน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก ด้วยความร้อนที่ฝ่ามา
หลายชั่วโมงทำให้เขารู้สึกคอแห้ง น้ำดื่มที่ซื้อใส่มาในหีบนั้น
หมดเกลี้ยงแล้ว เขารู้สึกกระหายน้ำอย่างมาก อยากกลืนน้ำ
ลายลงคอหลายๆ ครั้งเพื่อเรียกความชุ่มฉ่ำในลำคอ แต่ก็
เกรงหล่อนจะคิดว่าเขากลิ่นน้ำลายลงคอเพราะการจ้องมอง
เรือนร่างของหล่อนแล้วมีความคิดถึงเรื่องอื่น เขาคิดว่าจะขอ
นั่งหลบร้อนในที่สักครู่แล้วค่อยออกเดินต่อไป แต่ไม่รู้จะหา
สาเหตุอะไรมาอ้างกับเจ้าของบ้านให้สมเหตุสมผลเพียงพอ
กับการจะได้อยู่ต่ออีกสักนิด

เมื่อนึกได้ว่าตัวเองควรจะทำอย่างไร เขาก็หีบขวดน้ำดื่ม
ที่เหลือแต่ขวดเปล่าออกมายื่นให้หล่อน

“ไม่ซื้อก็ไม่ใช่ใครรับ เตี้ยวผมก็จะไปแล้ว แต่ผมรบกวน
ขอน้ำเปล่าให้สักขวดเถอะครับ พอดีมันหมดเกลี้ยงเลย วันนี้

อากาศร้อนมาก เดินมาจนหมดร้านขายน้ำแล้ว”

หล่อนนั่งอยู่ครู่หนึ่ง ลังเลใจว่าจะเอาอย่างไรดี ถ้าหันหลังเข้าบ้านไปเอาน้ำให้ดังที่ขอ เขาเกิดตามหลังเข้ามาในบ้านแล้วจี้ปล้นหรือลวนลามหล่อนจะอย่างไร หรือถ้าจะปิดประตูเสียโดยไม่สนใจว่าเขาจะรู้สึกอย่างไรก็เกรงเขาจะคิดว่าหล่อนเป็นคนแล้งน้ำใจ ถ้าจะปิดประตูก่อนแล้วเดินเข้าไปเอาน้ำในบ้านมาให้แล้วค่อยเปิดออกใหม่ เขาก็คงจะหาว่าไม่ไว้ใจ หล่อนจะรู้ได้อย่างไรว่าเขาเป็นคนดีหรือคนร้ายสมัยนี้ มองหน้าใช้ว่าจะรู้ไปถึงหัวใจ ควรแล้วหรือที่หล่อนจะไว้ใจคนแปลกหน้า

แต่เมื่อเห็นเขายิ้มให้ด้วยแววตาชื่อ ๆ หล่อนจึงเชื่อว่าเขาคงเป็นคนแปลกหน้าที่ดี หล่อนรับขวดเปล่าจากมือเขาแล้วเดินหายเข้าไปในบ้าน เขามองตามหลังหล่อนไปจนลับตาสะโพกที่แน่นหนากลมกลิ้งรับกับเอวที่คอดกึ่งสวยงามโยกย้ายไปตามจังหวะที่หล่อนก้าวเดิน นานแล้วที่เขาไม่ได้พบเห็นผู้หญิงที่มีเรือนร่างสวยงามเช่นนี้ ไม่น่าเชื่อว่าวันนี้เขาจะได้พบเห็นอีกครั้ง เมื่อสักครู่เองหล่อนยืนอยู่ตรงหน้าเขาตั้งนานห่างกันเพียงไม่กี่ก้าว อีกไม่นานหล่อนก็จะกลับออกมาอีก เขารู้สึกอึดอัด หายใจขัดเคือง เลือดในกายสูบฉีดแรงยิ่งขึ้นจนรู้สึกร้อนฉ่าไปทั้งตัว

เขานึกขึ้นได้ว่านานมาแล้ว ผู้หญิงที่หมู่บ้านของเขาเคยมีอยู่คนหนึ่งที่มีทรวดทรงองค์เอวเช่นนี้ นางเป็นแม่ม่าย ผัวตายตั้งแต่ยังสาว ทั้งหนุ่มและแก่ในละแวกบ้านรุมตอมกัน